Raad van State

200708109/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nrs. 06/20276 en 06/20277 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 23 oktober 2007 in de gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 27 maart 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 23 oktober 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

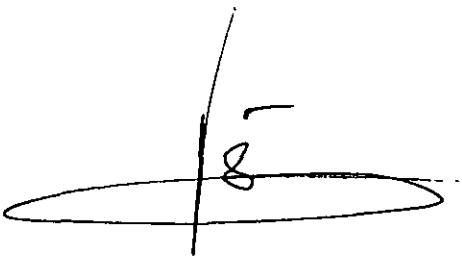
w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

248-565.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummers: AWB 06/20276 & 06/20277,
V-nummers:

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

wonende te eisers,
gemachtigde: mr. P.J. Wapperom, advocaat te Dordrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te 's-Gravenhage, thans de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. M. van Andel, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluiten van 27 maart 2006 (verzonden op 28 maart 2006) afwijzend beslist op de aanvragen van eisers tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en ambtshalve besloten eisers niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken'.

Tegen deze besluiten hebben eisers bij faxbericht van 24 april 2006 beroep ingesteld.

De zaken zijn op 2 augustus 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.
Eisers zijn ter zitting verschenen, bijgestaan door de kantoorgenoot van hun gemachtigde J.W.F. Noot.
Verweerder is ter zitting verschenen bij gemachtigde.
Voorts is verschenen K. Manuelian, tolk.

2. Overwegingen

2.1. Voorzover hier van belang luidt artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000):
"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;
b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van

humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst."

Voorzover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:
"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
(...)
k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);
l. verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn."

Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, luidt als volgt:
"Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen."

Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen.

Krachtens artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, slechts ambtshalve worden verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag van eisers afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f. Verweerder acht – kort samengevat – niet geloofwaardig dat eiser niet de Armeense nationaliteit bezit en evenmin dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens desertie dan wel zijn getuigenis van de moord op een medesoldaat door twee officieren. Verweerder heeft het eisers toegerekend dat zij geen documenten inzake hun identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas hebben overgelegd en gesteld dat dit op voorhand afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Daarbij acht verweerder niet geloofwaardig dat eiser nooit een militair boekje en paspoort heeft gehad en heeft hem voorts tegengeworpen tegenstrijdige dan wel ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot het incident in maart 2000 en de nasleep daarvan. Ten aanzien van eiseres heeft verweerder overwogen het niet geloofwaardig te achten dat zij nimmer een identiteit- of nationaliteitsbewijs in bezit heeft gehad. Evenmin acht verweerder het geloofwaardig dat zij niet zou zijn geregistreerd in de Russische Federatie en langdurig illegaal in de Russische Federatie heeft verbleven. Evenmin acht verweerder aannemelijk dat zij staatloos zou zijn.

2.3. Eisers menen in aanmerking te komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000 dan wel op grond van het zogenaamde staatlozenbeleid. Daartoe hebben zij, kort gezegd, aangevoerd dat verweerder hun relaas ten onrechte ongeloofwaardig heeft beoordeeld. Het ontbreken van documenten kan hun niet worden tegengeworpen. Eisers hebben een paspoort aangevraagd, maar deze werd geweigerd. Eiser wijst voorts op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: het ambtsbericht) van 21 juli 2004 inzake Armenië, waaruit naar voren komt dat men niet verplicht is om in het bezit te zijn van een paspoort. Voorts blijkt volgens eisers uit dit ambtsbericht dat het mogelijk is zonder paspoort in dienst te gaan en dat het ontbreken van een militair boekje eiser niet kan worden tegengeworpen nu hij niet is afgezwaaid.
Eisers zijn van opvatting helder, consistent en plausibel te hebben verklaard. Zij menen dat verweerder heeft verzuimd te toetsen aan de in de zienswijze genoemde paragrafen van het Handbook van de UNHCR en dat verweerder in het bestreden besluit van eiser niet nader heeft gespecificeerd welke van zijn verklaringen niet geloofwaardig worden geacht.
Eiseres heeft opgemerkt dat zij illegaal in de Russische Federatie heeft verbleven, nimmer een propiska heeft gehad en mitsdien geen aanspraak heeft op de nationaliteit van de Russische Federatie.

2.4. De rechtbank overweegt het volgende.

Ter zitting hebben eisers zich op het standpunt gesteld dat verweerder een ontoelaatbare cirkelredenering heeft gebruikt in de bestreden besluiten door zowel met betrekking tot artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 als bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas het ontbreken van documenten tegen te werpen. Verweerder heeft toegegeven dat hiervan sprake is, echter alleen voor zover er is tegengeworpen dat er geen identiteitsdocumenten zijn overgelegd. Het enkele ontbreken van documenten met betrekking tot de reis van eisers en het asielrelaas acht verweerder voldoende om hen dit toe te rekenen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, met inachtneming van deze aanpassing, het ontbreken van documenten aan eisers kunnen tegenwerpen.

In het geval – zoals hier – dat sprake is van één of meer van de opgesomde omstandigheden als weergegeven in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 mogen ingevolge vaste rechtspraak in het relaas van de vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet alsdan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder eiser niet heeft kunnen tegenwerpen dat hij niet in het bezit is van een paspoort en militair boekje. Ter ondersteuning van zijn standpunt heeft verweerder gewezen op het ambtsbericht van 14 december 2005 inzake Armenië. Eiser heeft terecht gewezen op de passages in het ambtsbericht van 21 juli 2004 – welk ambtsbericht, gelet op de datum van vertrek van eiser uit Armenië, eerder van toepassing kan worden geacht dan het door verweerder genoemde ambtsbericht van 14 december 2005 – waarin is vermeld dat iedere staatsburger vanaf 16 jaar weliswaar verplicht is in bezit te zijn van een identiteitsbewijs, maar de voetnoot geeft tevens aan dat men niet verplicht is om in het bezit te zijn van een paspoort. In paragraaf 4.4.6 van het ambtsbericht staat voorts vermeld dat indien de afgezwaaide nog geen paspoort had voordat hij in dienst ging, hij er bij uitdiensttreding een kan aanvragen. Voorts is vermeld dat betrokkene bij het afzwaaien het

militaire boekje krijgt, waarin staat dat hij zijn dienstplicht heeft vervuld. Hieruit blijkt dat het mogelijk is zonder paspoort in dienst te gaan en dat niet valt uit te sluiten dat eiser niet in het bezit is van een militair boekje nu hij zijn militaire dienst niet op reguliere wijze heeft beëindigd.

Het voorgaande leidt echter niet tot vernietiging van het bestreden besluit ten aanzien van eiser, nu verweerder op voldoende andere punten heeft getwijfeld aan de geloofwaardigheid van eisers verklaringen. Dat verweerder niet nader zou hebben gespecificeerd op welke punten hij eisers relaas ongeloofwaardig acht volgt de rechtbank niet. Verweerder heeft dit in het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen immers duidelijk uiteengezet.
Zo heeft verweerder onbetwist gesteld dat eiser niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij het Armeens staatsburgerschap niet zou bezitten en heeft hij eiser tegengeworpen ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen van maart 2000. Verweerder heeft eiser kunnen tegenwerpen dat hij de namen van de luitenants niet meteen heeft genoemd, zeker nu hij geen verklaring heeft gegeven voor het feit dat hij de naam van de kapitein wel heeft genoemd.
Met betrekking tot het schot dat zou zijn gelost bij de observatiepost heeft verweerder kunnen wijzen op de omstandigheid dat het een wachtpost betreft die in het conflictgebied ligt op de grens tussen Nagorny Karabach en Azerbaidzjan, waar nog incidenteel schendingen plaatsvinden van het staakt het vuren, zodat het vreemd kan worden geacht dat het na het schot rustig op de post bleef. Voorts heeft verweerder kunnen stellen dat eiser niet nader heeft geconcretiseerd dat hij werd gezocht na zijn desertie. De – niet bij naam genoemde – vriend van wie eiser dit vernomen zou hebben, heeft verweerder als niet objectieve bron kunnen aanmerken. Eveneens heeft verweerder het vreemd kunnen achten dat eiser, die stelt te vrezen voor de Armeense autoriteiten, zijn verhaal in de Russische Federatie aan een medewerkster van de Armeense ambassade heeft verteld. Ook al waande eiser zich veilig in de Russische Federatie, de ambassade van Armenië is te beschouwen als Armeens grondgebied en de ambassademedewerkster is een vertegenwoordigster van deze autoriteiten.
Voor eisers stelling dat verweerder niet heeft getoetst aan de in de zienswijze genoemde paragrafen van het Handbook van de UNHCR acht de rechtbank geen grond aanwezig. Verweerder is hierop in het bestreden besluit voldoende ingegaan.

Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers asielrelaas niet geloofwaardig is, zodat hij tevens geen aanknopingspunten aanwezig heeft hoeven achten voor het oordeel dat eiser een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Met betrekking tot eiseres heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat het niet aannemelijk is dat zij staatloos zou zijn. Daartoe heeft hij kunnen verwijzen naar artikel 13, eerste lid, van de Wet op het Staatsburgerschap van 28 november 1991, die op 6 februari 1992 van kracht werd, op grond waarvan alle staatsburgers van de voormalige Sovjet-Unie die een permanente verblijfplaats hadden in de Russische Federatie op de dag dat deze wet van kracht werd beschouwd werden als staatsburgers. Eiseres was er sinds 1990 woonachtig. Daarbij heeft verweerder kunnen overwegen dat zij in eerste instantie heeft verklaard dat haar ouders reeds vanaf 1990 beschikken over een woonregistratie in de Russische Federatie en dat zij als 5-jarige gelijktijdig met hen is ingereisd. Niet valt in te zien dat deze registratie haar is onthouden nu haar pleegouders wel over documenten beschikten.

Aangezien de asielmotieven en het relaas van eiseres overigens volledig steunen op die van

eiser heeft verweerder kunnen besluiten dat zij evenmin in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel.

Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Voorts heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat terugkeer naar hun land van herkomst strijd met artikel 3 van het EVRM oplevert. Verweerder heeft zich, mede gelet op het hiervoor overwogene, op het standpunt kunnen stellen dat niet geloofwaardig is dat eiser bij terugkeer persoonlijk te vrezen heeft van de Armeense autoriteiten. Verweerder heeft mitsdien terecht besloten dat er geen aanleiding bestaat voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Eveneens heeft verweerder kunnen beslissen dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op de grond van artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000. Eisers hebben de vermeende aanspraak op dit artikel in beroep niet nader onderbouwd.

Tot slot heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat nu de verklaringen van eisers omtrent hun nationaliteit niet geloofwaardig zijn, zij evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat zij buiten zijn schuld Nederland niet zouden kunnen verlaten. Mitsdien faalt hun beroep op verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

Gelet op het voorgaande zijn de beroepen ongegrond.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.A.C. Prins, rechter, en door deze en E. Naaijen-van Kleunen, griffier, ondertekend.

De griffier, De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 23 OKT. 2007

Afschrift verzonden op: 23 OKT. 2007

Rechtsmiddel
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.
Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet gendresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Mr P. J. Wapperom
Mr A.W.J. van der Meer
Mr drs C.R. Jansen
Mr J.W.F. Noor
Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht

Tel. (078) 639 99 00
Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE
6924 INGEKOMEN
20 NOV 2007
ZAAKNR. 07/07
AAN: V1
BEHANDELD: DD: PAR:

De Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 20 november 2007

Betreft : **Appelschrift**

Inzake : Hoger Beroep
/ Staatssecretaris van Justitie

IND kenmerk : 0508.12.0161

Proc.nr. Rb : 06/20277 en 06/20276

Appellant

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Staatloze

Appellante

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Staatloze

Gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 23-10-2007
datum verzending : 23-10-2007

Geven eerbiedig te kennen,

geboren op Staatloos, hierna te noemen "appellant";

en

geboren op Staatloos, hierna te noemen "appellante"

verblijvende te aan de te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209 ten kantore van de advocaat en procureur mr. P.J. Wapperom, die ten deze door appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hen optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellanten hebben op 28 september 2005 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel danwel op grond van artikel 14 onder e van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft op 9 februari 2006, verzonden op 13 februari 2006 een tweetal kennisgevingen van het voornemen uitgebracht.

Op 10 maart 2006 zijn vervolgens zienswijzen ingediend.

Bij beschikkingen van 27 maart 2006, verzonden op 28 maart 2006, zijn de aanvragen afgewezen.

Per fax van 24 april 2006 zijn per fax bij het CIV te Haarlem beroepschriften ingediend.

De gronden van het beroep zijn nader aangevuld bij schrijven van 30 mei 2006.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht op 2 augustus 2007.

Middels uitspraak van 23 oktober 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, de ingediende beroepschriften ongegrond verklaard **(produktie 1)**.

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek ; artikel 31, tweede lid aanhef en onder f VW 2000

Ten onrechte heeft de Rechtbank op pagina 3 van de uitspraak onder 2.4 het volgende overwogen:

"ter zitting hebben eisers zich op het standpunt gesteld dat verweerder een ontoelaatbare cirkelredenering heeft gebruikt in de bestreden besluiten door zowel met betrekking artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de VW 2000 als bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas het ontbreken van documenten tegen te werpen. Verweerder heeft toegegeven dat hiervan sprake is echte alleen voor zover er is tegengeworpen dat er geen identiteitsdocumenten zijn overgelegd. Het enkele ontbreken van documenten met betrekking tot de reis van eisers en het asielrelaas acht verweerder voldoende om hen dit toe te rekenen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met inachtneming van deze toepassing het ontbreken van documenten aan eisers kunnen tegengeworpen."

2.1.2 toelichting

Hetgeen onder 2.2.2 en 2.3.2 en 2.4.1 is opgemerkt dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat zowel door verweerder als door de Rechtbank geen nadere rechtsgevolgen zijn verleend aan het feit dat verweerder het ontbreken van documenten omtrent de identiteit niet langer tegenwerpt.

Immers het ontbreken van deze documenten ziet niet alleen op de identiteit, maar ook op de inhoud van het asielrelaas, nu dit nauw is verweven met het feit dat appellant eerst na zijn militaire dienst – welke hij aldus niet heeft kunnen volbrengen – een paspoort kon aanvragen.

Het ontbreken van documenten omtrent de identiteit heeft dan ook terdege zijn uitwerking op de inhoud van het asielrelaas.
Derhalve had de rechtbank, nu verweerder eerst in beroep haar standpunt wijzigt, en deze stellingname niet "los" kan worden gezien van de overige aspecten van het asielrelaas, de bestreden beschikking dienen te vernietigen.

Hierbij zij ook nog opgemerkt dat het tegenwerpen van het ontbreken van documenten met betrekking tot de inhoud van het asielrelaas, maar mede ten aanzien van de identiteit zowel in de voornemen als in de beschikkingen zijn uitwerking heeft gehad op de beoordeling van verweerder van de daaraan gelieerde verklaringen.

Gelet hierop moet dan ook worden vastgesteld de rechtbank ten onrechte geen consequenties heeft getrokken aan de standpuntswijziging van verweerder, in dier voege dat het beroep gegrond had dienen te worden verklaard en de bestreden beschikking had dienen te worden vernietigd.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende heeft gemotiveerd.

2.2.1. motiveringsgebrek/documenten asielrelaas / rechtsgevolgen

Ten onrechte heeft de Rechtbank op pagina 3 – laatste alinea – en pagina 4 bovenaan onder 2.4 het volgende overwogen;

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder eiser niet heeft kunnen tegenwerpen dat hij n iet in het bezit is van een paspoort en militair boekje.

(....)
Voorts is vermeld dat betrokkene bij het afzwaaien het militair boekje krijgt, waarin staat dat hij in zijn dienstplicht heeft vervuld. Hieruit blijkt dat het mogelijk is zonder paspoort in dienst te gaan en dat niet valt uit te slutien dat eiser niet in het bzit is van een militair boekje nu hij zijn militaire dienst niet op reguliere wijze heeft beëindigd.

Het voorgaande leidt echter niet tot vernietiging van het bestreden besluit ten aanzien van eiser, nu verweerder op voldoende andere punten heeft getwijfeld aan de geloofwaardigheid van eisers verklaringen."

2.2.2 toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.3.2 en 2.4.1 is overwogen dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskent dat deze militaire dienstplicht de rode draad vormt van het asielrelaas van appellant.

Verweerder is ten onrechte ervan uitgegaan dat het ontbreken van een paspoort en militair boekje aan hem zou kunnen worden tegengeworpen.
Onder deze vigeur van ongeloofwaardigheid zijn vervolgens de verklaringen met betrekking tot militaire dienst door verweerder beoordeeld.

De beoordeling van de overige verklaringen door verweerder bestaat met name uit een subjecief oordeel, waarbij het niet onaannemelijk kan worden geacht dat het negatieve uitgangspunt – het voorheen tegenwerpen van het ontbreken van paspoort en/of militair boekje – maatgevend is geweest.

Nu deze overweging mede in onderlinge samenhang dient te worden beschouwd met hetgeen in de uitspraak op pagina 3 is overwogen – en hiervoor als is aangegeven.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende heeft gemotiveerd.

Immers deze gewijzigde visie had tot een andere beoordeling van het asielrelaas dienen te leiden. Het is voorts niet aan de Rechtbank om de inhoud van het asielrelaas inhoudelijk opnieuw te toetsen. Derhalve had de Rechtbank het beroep gegrond dienen te verklaring en het asielrelaas opnieuw dienen te laten beoordelen door verweerder.

2.3.1 motiveringsgebrek / Staatloosheid

Ten onrechte heeft de Rechtbank op pagina 4 – onderaan – het volgende overwogen.

"Met betrekking tot eiseres heeft verweerder zich op het standput kunnen stellen dat het niet aannemelijk is dat zij staatloos zou zijn.

(...)
Daarbij heeft verweerder kunnen overwegen dat zij in eerste instantie heeft verklaard dat haar ouders rees vanaf 1990 beschikken over een woonregistratie in de Russische Federatie en dat zij als 5-jarige gelijktijdig met hen is ingereisd. Niet valt in et zien dat deze registratie haar is onthouden nu haar pleegouders wel over documenten beschikten."

2.3.2. toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2 en 2.4.1 is opgemerkt dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

In deze wordt door verweerder en de Rechtbank niet getwijfeld aan het feit dat appellante op zeer jonge leeftijd is gevlucht vanuit Azerbajdjzan.

Ten onrechte is hiervan bij de beoordeling van de verklaringen geen rekenschap gegeven van het feit dat appellante zeer jong was toen zij in de Russische Federatie verbleef. Voorts was zij niet een officieel bloedverwant van deze mensen die voor haar zorgden. Zij was dan ook niet hun officieel pleegkind.

Ten onrechte is dan ook door de Rechtbank uitgegaan van de subjectieve stellingname van verweerder en de eerdere verklaring van appellante welke zij op een later moment heeft gecorrigeerd.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende heeft gemotiveerd.

2.4.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2., 2.2.2 en 2.3.2 is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden bezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht niet in stand blijven;

Appellanten verzoeken u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikkingen te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom